

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate
Jesv Libri Dvo**

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XIII. Insignis Bernardi temperantia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

CAPUT XIII.

*Insignis Bernardi Temperan-
tia.*

§. I.

Non hinc mihi sermo est, de ea huma-
narum actionum, motuumque domi-
natrice Temperantia, quæ congruam
cuique rei mensuram modumque ponit, ut
temperatè agantur omnia. Sufficiat dixisse,
Bernardum cerera quidem moderatè fe-
cisse & tulisse; una tantùm in re videri mo-
dum nescivisse, fræni impatientem, quando
Deum sine modo diligere, se ipsum sine mo-
deratione odisse contendit, arbitratus, in hac
caelesti exercitatione modum optimum esse,
nullum tenere modum.

Eam ergo Bernardi virtutem hoc in
loco strictim artingam, quæ cupiditates suo
dominatu frænat, & inevitabilem cibi po-
tisque usum non ad perversum voluptatis
arbitrium; sed ex luctuosa necessitatis le-
ge dispensat: quam sobrietatem dicimus, &
in Bernardo magis admirandam credi-
mus, quàm imitan-
dam.

T

§. II.

§. II.

Cibi modici & pessime conditi lauitia sunt Bernardi.

Cinerem ferculis aspergit.

Gustandi vim penitus extinguit.

Ad mensam iturus altum suspirabat non secus ac si in malam crucem rapendus esset: in mensa verò cibi erat minimi eumque capiebat non nisi malè conditum, marorem sibi antè absynthio, acero, libanotide, nimio sale, pulvere, ruta vel acerbis fructibus artificiosè conciliare solitus, etiam in lauris exterorum mensis: vel præcalidis cibis palatum adurere, ut blandienti gulæ perquam ægrè faceret, ac lenocinantem voluptatis sensum longissimè proscriberet. Certè curiosus quidam Bernardi observator deprehendit eum mensæ accubentem ex chartula cinerem, ceu condimenti aliquid, cibis aspergere, & aquâ insuper affusa saporem penitus adimere in morem induxisse: immò gustandi vim adèò sibi extinxisse, ut calidusne, an frigidus esset cibus, sentiret; dulcis, an amarus esset, penitus ignoraret.

§. III.

Sextâ quavis feriâ quinque folia mali aurei masticabat, & os proluerebat, aceto cibis affuso. Hinc ille pallor in ore, debilitas

licas in membris, tanta in toto corpore ma-
 cies, ut duplicata pelle stomachum operire
 posset, & mirarentur alij, quî tam modico, &
 ferè nullo alimento vitam traheret.

Non rarò à Principum Cardinaliùmque *Inter lan-*
 epulis jejunus, uno alteròue bolo vix de- *tissimas e-*
 gustato, surrexit; interea, ut oculos arbitro- *pulas ieiun-*
 rum falleret, dapes in disco concisas furtim *nus.*
 amoliri doctus, se largiter cænarum simula-
 bar.

§. I V.

Jejunia, quibus puer assueverat, severa. *A puero*
 non minùs ac per frequentia fuerunt, & tam *usq; ad vi-*
 Cælitibus accepta, quàm dæmonibus odio- *ta finem*
 sa. Certè ut ea violaret Bernardus, doctus *sapienter per*
 fraude malus genius moliri potuit, non im- *hebdomadè*
 petrare. Mellanæ ceteris mensæ accum- *à cibus ab-*
 bentibus ipse in suo obambulabat cubiculo, *stinet.*
 lacris animum commentationibus pascens;
 cum repentè super chartam mensulæ impo- *Dæmonem*
 sitam pyrum apparet aurei coloris, magnum *necquic-*
 gulæ delinimentum. At Pater, maligni *quam fat-*
 hostis odoratus rethnas, manu in crucem *laci pyro-*
 ducta inferorum ludibria discussit; nam py- *gulam ir-*
 rum illicò flammam evomuit, locum in *ritante.*
 quo jacuit, accendit, sui que vestigio & retro
 relicto odore, in fumum abiit. Et ita qui-
 tem Bernardus dæmonem semel superavit,

T 2 se.

25 annis
ficum non
de gustat.

Non nisi
cruciatu
helluo

seipsum verò sæpius, & perperuus, ut ita
dicam, Dictator triumphavit. Meo judi-
cio jejunium illud in Italia præsertim, Sici-
liæque, ceteris mirabilius longiusque fuit,
quòd quinque & viginti annos nullam om-
nino ficum delibavit, solo domandæ gula
studio, quia is fructus præ ceteris palato at-
ridebat: ab amico propterea objurgatus,
id responsi dedit: qui cælestium horrorum
æternos sperant fructus, eos nauseare ter-
renarum arborum cupedias. Neque id gra-
tis dixit, sed manifestâ doctus experientiâ,
quippe qui maximam in ejusmodi sponta-
nea vitæ acerbitate dulcedinem persentie-
bat. Unde à D. Joanna de Austria, quæ il-
li erat addictissima, interrogatus, quomodo
voluntarias illas, quas corpori inferebat, pœ-
nas absorberet; respondit, non secus ac glu-
losus helluo opiparæ mensæ delicias
invadit.

CA-